

anderde niet, en de woorden van de engel klonken gedurig in mijn oren: „Maak aan anderen bekend wat Ik u geopenbaard heb’.”

„Ik verlangde naar de dood,” verhaalt ze, „als een bevrijding van de verantwoordelijkheden die mij overweldigden.”

Terwijl ze de redenen beschrijft, waarom ze aarzelde Gods boodschapster te worden, schreef ze: „Eén grote angst die me terneerdruckte, was dat ik, door gehoor te geven aan de oproep van deze taak, en uit te gaan, terwijl ik van mezelf zei dat ik iemand was, die door de Allerhoogste was begunstigd met visioenen en openbaringen voor het volk, zou vallen in zondige zelfverheffing, en me hoger zou voelen dan werkelijk het geval was, waardoor ik Gods ongenoegen op mij zou laden, en mijn ziel zou verliezen. Ik kende zulke gevallen, en mijn hart kromp ineen voor de beproeving.”

Tenslotte gaf ze, na veel gebed en zelfonderzoek, toe en aanvaardde de plechtige taak die God op haar gelegd had. Ze zei: „Nu smeekte ik, dat ik, als ik moest uitgaan om anderen te verhalen wat de Here me getoond had, bewaard zou blijven voor ongepaste trots. De engel zei: „Uw gebeden zijn gehoord, en zullen beantwoord worden. Als dit kwaad, waarvoor ge vreest, u dreigt, zal Gods hand uitgestrekt worden om u te redden; door beproeving zal Hij u tot Zich trekken, en u nederig doen blijven. Breng de boodschap getrouw over; volhard tot het einde, en ge zult eten van de vrucht van de boom des levens, en drinken van het water des levens.”

Toen ik me weer van de aardse dingen bewust was, vertrouwde ik me geheel toe aan de Here, gereed om te doen wat Hij van me zou vragen, wat het ook zou zijn.” Life Sketches, p. 69-72.

Kort hierop werd ze er toe geleid om haar eerste openbare getuigenis te geven in een bijeenkomst in een gesloten huis in Portland, Maine. Vanaf die tijd tot aan haar dood kort na het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog, werd haar onbevreesde stem gehoord, klinkend in de oren van haar mede-gelovigen: Ga voorwaarts in geloof, tot de einden der aarde, want de Here is met ons, en Hij

heeft ons de boodschap gegeven om de wederkomst van Christus aan alle volkeren te verkondigen.

Een opmerkelijke blik op het leven

Ze waagde zich tweemaal op een zendingsreis: naar West-Europa in 1885, op de leeftijd van 57 jaar, en in 1891 naar Australië, toen ze al 60 jaar was geweest. Ze bracht 11 van haar 70 dienstjaren door in werk overzee. Ze was een schijnend licht bij het vestigen van christelijke scholen, ziekenhuizen, uitgevershuizen, en zendingsposten.

W. P. Bradley, secretaris van de Zendingsraad van de Generale Conferentie, een serieus student van het leven van z. White, schreef over haar visie op de zending: „Ellen G. White behoort niet alleen tot Amerika, of tot Australië, waar ze 9 jaar doorbracht, maar aan de wereld. . . . Haar geestelijke boodschappen doorbraken de landsgrenzen, en stonden boven rassenverschillen, sprekend tot de universele nood van het menselijk hart . . .

Er was niets bekrompens of burgerlijks in haar leer. Voordat de gedachte aan één wereld’ alomverspreid werd, beschreef deze helder-denkende vrouw, die namens God sprak, hoe deze éne boodschap van waarheid zich zou ontwikkelen tot één kerk, verenigd in één wereld.”

Deze schrijver gaat verder:

„De Zevende-Dags Adventisten zijn internationaal, omdat hun visie betreffende expansie hen werd voorgehouden in de Geest der Profetie. Aler de eerste werker overzee werd gezonden in 1874, schreef Ellen G. White: „Elke gelegenheid moet aangegrepen worden om de waarheid aan andere natiën te brengen.” Life Sketches, blz. 206.

„Ik scheen me te bevinden in een grote vergadering,” schreef ze. „Een gezaghebbend persoon sprak de aanwezigen toe, terwijl een wereldkaart voor hem lag uitgespreid. Hij zei dat de kaart Gods wijngaard voorstelde, die ontgonnen moest worden.” 9 Test. blz. 28. „Uw licht moet niet onder een korenmaat of onder een bed, maar op een kandelaar geplaatst worden, zodat het allen die in huis zijn, verlicht. Uw huis is de wereld.” Life Sketches, blz. 209.

Ze zei: „Spreek er over, bid er voor, zing er over, vul de